

[Carsten Raft.]

kan sige, at vi kan haabe, at de 16—18-aarige kan svare til de Formaal, denne Paragraf opstiller, men til de 14-aarige gaar man forgæves med disse Krav.

I den højærede Ministers Forslag er Timetallet sat ned til et Minimum af 180 Timer, i Dagskolen endda til 150; Udvalget havde 240. Jeg forstaar ikke, hvorfor man er gaaet til denne Nedsættelse. Jeg forstod det bedre, hvis man var gaaet fra det frivillige til det tvungne Princip; saa havde der maaske været Grund til at mindske de Krav, man stillede til Eleverne; men naar man gaar den anden Vej, er der Grund til at gøre den Undervisning, de frivilligt faar, større og mere fyldig. Jeg regner med, at til den teoretiske Undervisning, Lærlinge faar i deres Læretid, gaar der vel en 700—800 Timer; i Forhold til dette er 150 Timer meget lidt, og naar de 100 Timer skal gaa fra til den praktisk betonede Undervisning — og det skal den —, og naar der skal være Timer til Gymnastik og Sang — og det skal der —, og naar der ind imellem skal være Øvelser i Dansk og Dagliglivets Regning og Tegning, er det ikke svært at regne ud, at til de andre Ting, der staar i Formaalparagraffen, bliver der ikke stort mere end 20—25 Timer fordelt paa 2 Aar. Det tror jeg vi kan være enige om er for lidt. Jeg tror derfor, vi skal gaa tilbage til Ungdomsudvalgets Timetal; jeg tror ikke, det vilde være urimeligt at forhøje det.

Saa er jeg tilbøjelig til at tro, at hele Ungdomsskolens Opbygning er for løs og for fri. Det er, som om den højtærede Minister har ment, at naar Loven bare hvilede paa Frivillighed og de rare unge Mennesker kom af sig selv, saa vilde alt glide, der vilde ingen Gnidning være og ingen Brug for regulerende Bestemmelser. Der hviler en rar, tillidsfuld, liberalistisk Blaaøjethed over dette, som jeg ikke tror vil holde i det praktiske Liv. Lad mig nævne § 24, om de Elever; der forsømmer Undervisningen. Der kan klages til Forældre og Arbejdsgiver, men saa vidt jeg kan se af Loven, kan der ikke ske andet, de kan ikke vises bort. Og dem, der ved daarlig Opførsel ødelægger Undervisningen, kan der slet ikke gøres noget ved. Jeg tror, det er nødvendigt at sætte Bortvisning som mulig Straf baade for daarlig Opførsel og for Forsømmelser. Selv om det er frivillige, behøver de jo ikke at være Engle; vi kender dog af Erfaring blandt frivillige baade Dovenskab og Uartighed. Det vil derfor være rimeligt, at Loven i Tide sikrer sig i saa Henseende, saa at Arbejdet for de

unge, der er villige, og som bærer sig rigtigt ad, ikke skal ødelægges.

Lad mig nævne Paragraffen om Lærerne, § 15. Det bliver maaske svært at skaffe Lærere til hele det nye Behov, og det bliver i hvert Fald svært at skaffe Lærere, der er egnede til hele denne Opgave. Loven bestemmer, at der skal oprettes Kursus, men den siger ikke noget som helst om, at de Lærere, der skal anvendes, skal have været paa Kursus, eller skal have klaret dette saa nogenlunde. Jeg tror, det bliver nødvendigt, at lade Kursuset afslutte med en Prøve; den kan være mere eller mindre fast; men man maa vide, hvad Resultat de paagældende har haft ud af det. Der kan jo godt være Lærere, som er Eksperter i Pogeskolen, men som staar helt famlende over for de 18-aarige; det har vi i Ungdomslejerne haft Eksempler paa. Angaaende f. Eks. Hovedfaget, som jeg vil antage ved den praktisk betonede Undervisning vil være Arbejdskundskab, er det vel nok muligt for de fleste at sætte sig ind i det, men der er i hvert Fald i vor Generation Folk, og der er altsaa ogsaa Lærere, for hvem alt, hvad der hedder Teknik, i Virkeligheden er det rene Volapyk. De Folk vil ikke kunne undervise i det, og forsøger de paa det, vil de blive til Nar for Eleverne; for Ungdommen kan nemlig betydeligt mere Teknik, den er ligefrem født til det i en helt anden Grad. Jeg staar her med den eneste hidtil udkomne Bog i Arbejdskundskab i min Haand. Det har været saa svært at udgive den, at der har været tre Forfattere til den, og to har medvirket, selv om den kun har 100 Sider, men den er saa fuld af Taljer og Trosser og Tandhjul, at det løber helt rundt i Hovedet paa en jævn Mand, og det kan vel ogsaa ske for en Minister, eventuelt. Jeg vil gerne bede Ministeren om at kigge paa den og se, om ikke man maa stille en lille Smule Krav, og tænke paa, om vi nu uden videre, uden nogen som helst Betingelser kan lade de unge undervise af Folk, der maaske ikke har været paa Kursus, eller, hvis de har, ikke har klaret sig godt nok.

I Spørgsmaalet om Pigerne Undervisning var Ungdomsudvalgets Flertal jo naaet til det besynderlige Standpunkt, at de under ingen som helst Omstændigheder maatte faa huslige Fag som Hovedfag. Lad mig nøjes med at sige, at jeg stod forbløffet, da jeg læste det; selv om man er haardhudet over for besynderlige Standpunkter paa de Omraader, faar man jo alligevel et Chock nu og da. Men saa trøstede jeg mig alligevel